

Kirkjugarður

á Svínaryggi

Óli Jacobsen
olijacobsen@post.olivant.fo

Trónd hjá Gustu:

Javnaðartingmaður úr Kirkjubø

Tað er eingin ivi um, at Gusta fekk nógvar úrmælingar sum eftirkomarar. Trónd var ein av fyrstu tingmonnum hjá javnaðarflokkinum og var enntá úr Kirkjubø

Í fyrsta partinum manglaðu tvey av børnunum hjá Gustu og Johannes. Tey vóru: Marin Kristina, fødd í Kirkjubø í 1881, hon doyði longu árið eftir.

Sigríð Petrea Amalia (1886-1958), fødd í Havn. Hon var yngst, og tá hon er fødd, eru foreldrini flutt til Havnar.

Ein sonur Gustu var Jens. Hansara ætt eigur triggjar steinar í gamla kirkjugarði. Elsta barn hjá teimum var Poul Olaf Emil Hansen f. 13.9.1902. Birgar Johannesen skrivar um hann: Olaf, sum hann varð kallaður, vaks upp á Høivíksvegnum í húsunum ovast í Krókabrekkuni. Eftir loknan barnaskúla fer hann til skips við føroyskari slupp. Í 1921 tekur hann skipara-prógv hjá Jens Paula í Dali. Hann var ógiftur.

Olaf andaðist 29. mars 1925 av eitran umborð á eini slupp, 22 ára gamal. Hann varð jarðaður 15. apríl. Hetta var merkiliga long tíð frá deyða til jarðarferð, hvør orsøkin kann vera til tess.

Hin steinurin er yvir dóttir teirra Ragna f. 1909. Hon doyði ung í 1940.

Hon var gift við Niels Petur Johan Michael Olsen f. 16.5.1904, vanliga kallaður Niels í Skúvoy. Hann var skiparalærdur og førði sluppina Seagul og trolarar sum Varðberg, Havborgina og Torkil Ønundarson. Tey vóru barnleys.

Niels giftist aftur við Jensinu Johannesen úr Hvalvík. Teyingu børnini Regin. f. 1942, Sólfríð f. 1944, Anna f. 1946 og Tommy f. 1950.

Trond hjá Gustu ein av fyrstu javnaðartingmonnum

Lítla Olga var dóttir Poul á Verkinum, son Jens.

Tá ið Trond Hansen (1881-1939) doyði, skrivaði N.A. Ejdesgaard m.a. í minningarorðum í Føroya Social Demokrati:

Vit, sum kendu Trond Hansen, vóru hugtikin av hansara mikla vilja, góðsku og trúskapi. Hann var iðin í øllum fyrirkomum. Hann arbeiddi frá sólaris til sól-

Augusta, kallað Gusta. Enn eitt kent navn í Havn

Olaf hjá Jens hjá Gustu fekk eitt stutt lív

Trond hjá Gustu var ein úrmælingur

seturs og fekk ótrúliga mikið frá hondum.

Honum kunnu føroyingar mest takka, at ansurin fyri dyrking av grøntsøkum nú er so mikil kring oyggjarnar. Tað vóru nærum altíð lagdir fyri hann spurningar um hetta evni, og aldri troyttist hann av at vegleiða teimum, sum á hann heittu. Sum stundirnar vóru til tað, kundi spyrjarin fáa frá fáum orðum til heilan fyrilestur. Og úrslitið er nú hareftir. Her skal bert nemast við eitt dømi: Fyri nøkrum árum hevði Tróndur í vídd mong tunnulendi av rabarbum, og nú eru hesi lendi margfalt minkað.

er tað okkurt, sum tey vilja duga meira... Og nú selji eg fyri mong teirra.»

Trond Hansen var handilsgartnari og seldi ein hóp av blómum úr egnum garði. Tað var so at siga einans vetrartíðir, hann seldi útlendsk blomstur.

Hann var heilsusterkur líka til nú, sjúkdómurin tók valdið kring um seinastu jól. Og vitið hevði hann til seinasta andadrátt.

Sinar fríløtur nýtti Tróndur úti í Guds ríku náttúr. Hann var mikil ítróttarmaður alla sína tíð. Haravleiðandi var hann fimur og sera kvikur. Soleiðis kann nevast, at tá hann millum aðrar við báti kom at landi í Haldórsvík á leið til kirkjuvígslu í Tjørnuvík, stóð ungur maður úr hesi bygd fyri bátinum eftir medisíni. Tróndur vildi fylgjast við honum til Tjørnuvíkar. Men óivað hevur hesum manni funnist Trónd nakað gamlan at vera, tí hann segði: »Eg eri i neyðsend og skal skunda mær.« Nokk um tað. Báðir byrjaðu at ganga og fylgdust alla leiðina. Og hetta er skjótasta gongd, sum enn hevur verið millum hesar bygdir.

Brendi fyri teimum veiku

Trond Hansen var bleyt-hjartaður sum fáur. Hann eymkaðist øll neyðstødd og sorgarbundin og hevði livandi samkenslu við teimum. Eingin svangur fór tómhentur frá honum hvørki á ein ella annan hátt. Hann var altíð við til at stuðla og stimbra onnur til verka.

Hann var trúgvur og tolin, góður og stillur, glaðlyntur og hjartsýntur. Hann verður saknaður av mongum. Og mong eru tey, sum hesar seinastu mánaðirnar hjartaliga hava biðið Drottin um at halda sína vælsignaða hond yvir honum.

Eitt bil (1917-1920) var hann álitismaður Havnar arbeiðara í býráðnum, og seinasta tingskeið var hann av socialistum valdur tingmaður fyri Havnina.

OKKARA LÍTLA OLGA A.S. HANSEN F. 29-11-1931 D. 18-9-1934 SOV BARN SOV NÚ Í HARRANS HOND

RAGNA OLSEN FØDD HANSEN F. 28-3-1909 D. 10-2-1940

Hann var socialistur socialismunnar vegna. Orðini sum presturin Dahl (seinri kirkju-ministari) segði í líktalu síni yvir hin mikla barna- og neyðstadravinin Peter Sabroe, hóska væl um hesa kistu eins og børn, sum hava mist góðu mammu sína, uttan at skilja hvat tey hava mist.»

Hann elskaði heim sítt og var í orðsins fylsta týdningi faðir fyri børn síni. Hann var 57 ára gamal. Eftir hann er konan við 7 børnum, harav tey flestu tó eru vaksin.

Marius endaði í Nólsoy

Sum umrøtt í fyrsta partinum fekk Johannes, maður Gustu, í 1872 ein son, Marius, við Siggú Sofíu Hansen. Her skal verða tikið við tað, sum Egon Hansen skrivur um abban:

Marius kom longu sum vøggubarn í fostur í Nólsoy hjá Hans Joensen, kongbónda í Búd og móður hansara Sigge Malene Hansdatter.

Góðu andaligu gávurnar

TUNGT ER TEG AT SAKNA MEN SÆLT ER UPPI HAR AT VAKNA HAR ALT ER LJÓST OG GOTT HJÁ TÍ STÓRA LÆKNA

Triði steinurin hjá Olaf varð umrøddur í seinasta parti

hjá Marius og góð skúlagongd hjá Hanusi í Kongsstovu komu honum til góðar. Hann hevði gott hegni sum lækni. Skar svullir og tók tenn.

Marius giftist við Cathrine Sophie Thorsvig (1874-1854).

Teyingu fimm børn. Ein sonur var Leif Hansen, pápi Egon, sum var ein kendur lærari í Nólsoy.

Seinni giftist Sigga Sofía út á Argjaboða. Maðurin var Ole Christian Iversen, fiskimaður, ættaður úr Húsavík. Teyingu í 1882 dótrina Elsebeth Christina.

Hon giftist við Hans Jacob Joensen (Svíná Hans Jakku). Tey eru ættarfedrar til tey sum búgva og eita á Borg.

Í komandi parti um tvær vikur verður greitt frá Andreas Danielsen, son Dánjal hjá Andrass, ið bygdi Argir